

Opera ultima

Részlet

5. JELENET Ármány és szerelem

MARCELLINA Figaro házassága, első felvonás, harmadik jelenet. A kastély egyik sötét zugában Marcellina, a házvezetőnő, doktor Bartolo, a bosszúálló és Bazilio, a cselszövő összeesküvést szőnek Figaro házassága ellen. Marcellina: Az a csinos, az a derék, az a szeretnivaló Figaro! Sosincs rosszkedve, mindig vidám. Élvezi a jelent, a jövő éppoly kevésbé nyugtalanítja, mint a múlt, sziporkázó szellem és nagyvonalú, nagyvonalú...

BARTOLO Bartolo: Elég a kéjelgésből! Miért várta meg a házassága napját, hogy felmutassa ezt a fantasztikus okmányt, amely őt végleg kikészíti?

MARCELLINA Marcellina: Bátorságot kellett gyűjtenem, hogy visszaköveteljem, ami az enyém. Nézzék meg a szerződést, itt érthetően írja: „Én, Figaro, kölcsön veszek Marcellinától negyven fényes dukátot, amelyet maradéktalanul visszaadok neki, vagy feleségül veszem.” Mivel a pénzt nem adta vissza, teljesítenie kell a kötelességét.

BARTOLO Bartolo (*magában*): A kutyafáját, nem is olyan rossz! Ahhoz a csirkefogóhoz adom vén gazdasszonyomat, aki annak idején segített tönkretenni az én esküvőmet.

BAZILIO Bazilio: Mivel a jó hír drága kincs, és minden nő meg van győződve a fontosságáról, ráijesztünk Suzanne-ra azzal, hogy napvilágra hozzuk a gróf intim ajánlatait. Rágalom. A kislány a megszegyenüléstől való félelmében továbbra is elutasítja majd a grófot, a gróf pedig...?

MARCELLINA Marcellina: A gróf pedig bosszúból engem segít majd a tárgyaláson az ő házasságuk ellenében, és így Figaro engem vesz el feleségül.

BARTOLO Bartolo: Bosszú, édes bosszú. Az okosok élvezete!

BAZILIO Bazilio: Feledni a szégyent és a sértést mindig is gyávaságra vallott.

BARTOLO Bartolo: Ha ki is kell forgatnom az egész törvénykönyvet, és mesterségem összes fortélyát be is kell vetnem, megteszek mindent, hogy ez az istenverte Figaro az öné legyen.

MARCELLINA Marcellina: Uram, bocsáss meg bűnös lelkeimnek!

BAZILIO Bazilio: Ne siránkozzon, Marcellina. Vagy sikeres az ember, vagy erényes. A döntés magán áll.

MARCELLINA Marcellina: Én erényes életre születtem, és úgy is életem, míg a magam feje után éltem. De a szép illúziók, a tudatlanság és nélkülözés korában egyik oldalon a csábítók hada, a másikon a fojtogató nyomor az önök társaságába juttattak engem, uraim. És ha már ebbe a körbe tartozom, végigjátszom ezt a játékot, ha megígérik nekem, hogy Figaro nem veszi feleségül Suzanne-t.

BAZILIO Bazilio: A komolyan vehető dolgok közül a házasság a legnevetesebb.

BARTOLO Bartolo: Elfogadják tehát, hogy az említett szerződés alapján bíróságra vigyem az ügyet?

MARCELLINA Marcellina: Nem én fogadom el. A féltékenységem fogadja el.

BAZILIO Bazilio: Akkor az ő sorsa megpecsételtetett. Késtől, golyótól, haláltól bárki elmenekülhet, de a cselszövéstől, rágalomtól, összeesküvéstől még senkinek sem sikerült.

SONG Ármány és szerelem

BARTOLO Az az új morál, hogy nincs morál!

BAZILIO Új idők járnak, kell a botrány!

MARCELLINA A tisztesség ósdi, nagyon ocsmány!

MIND Az az új morál, hogy nincs morál!

MIND Hazudozás, csalás – ez a trend!

BAZILIO Ha a néped éheznek,

MARCELLINA Kavargj bortányt, azt élvezik!

BARTOLO Ha valaki átlép minden határt,

MIND Sebaj, az újságok megírják.

MIND Ha valaki kiválik a tömegeből,
Kinyírják rögtön, csípőből.
Indul a pletyka, pöröj, kerítés, ordítás, suttogás.
Érdek, ellentét, seggnyalás, árulás, csúfolás.
Lesz majd melléklet, főcímek, cikkek, fotók, hírek,
Vegyétek, vigyétek! Vegyétek! Vigyétek! Vegyétek!

BARTOLO Ha az állam megindul a lejtőn,

MARCELLINA Rejtsd el botránnal, a nép ennek bedől.

BAZILIO Ki bassza, ki mit csinál,

MARCELLINA Az újságok úgyis megírják.

6. JELENET

Tavasz van, és én itt élek Szerbiában

(A színészek egyenesen a nézők felé néznek. Gyorsan, érzelmek nélkül beszélnek.)

126 CHÉRUBIN Chérubin: Bocsásson meg, uram!

GRÓF Gróf: Nem érdemli meg.
 FIGARO Figaro: Bocsásson meg neki, uram!
 SUZANNE Suzanne: Bocsásson meg neki, uram!
 ROSINA Rosina: Bocsásson meg neki, uram, az ég szerelmére!
 GRÓF Gróf: Nem! Nem érdemli meg!
 SUZANNE Suzanne: De hiszen ő még szinte gyerek!
 GRÓF Gróf: Kevésbé mint gondolná, kisasszony!
 CHÉRUBIN Chérubin: Igaz, vétkeztem, de a bocsánatát kérem!
 FIGARO Figaro: Hogy bánkódik, uram!
 ROSINA Rosina: Bánkódik, szerelmem!
 SUZANNE Suzanne: Bánkódik, bánkódik!
 CHÉRUBIN Chérubin: Bocsásson meg, bocsásson meg!
 GRÓF Gróf: Jól van, megbocsátok. Sőt, még többet is teszek. Meg-
 üresedett egy tisztí állás a seregben. A betöltésére őt szemeltem ki.
(Chérubinnak) Indulhat rögtön a háborúba.
 FIGARO Figaro: Háborúba!
 SUZANNE Suzanne: Háborúba!
 ROSINA Rosina: Háborúba!
 CHÉRUBIN Chérubin: Már megint valamilyen háború van?
 GROF, FIGARO, SUZANNE, ROSINA Itt mindig van valamilyen
 háború, Chérubin!
 CHÉRUBIN Beaumarchais, Figaro házassága, második felvonás, ti-
 zenyegyedik jelenet. A gróf ott találja Chérubint Rosina szobájában,
 és Figaro, Suzanne és Rosina grófnő könyörgése ellenére, háborúba
 küldi.
 CHÉRUBIN Születtem ott, ahol
 Ifjú voltam, az, ami.
 Vért szoptam, forrót,
 Vadat, hadba hívót.
 Az én hazámban gyűlölnek,
 És nincs helye a békének.
 Az én hazámban drága a kenyér,
 Csak a harcra van pénz, elég.
 MIND Jön a tavasz. Olvad a jég.
 A holtak alszanak rég.
 Hadba vonul, aki csak él.
 Mind gyilkolni kész.
 Az én hazámban gyűlölnek,
 És nincs helye a békének.
 Az én hazámban drága a kenyér,
 Csak a harcra van pénz, elég.

- CHÉRUBIN Szerelmet reméltem, nőt.
 Örömet, víg esküvőt.
 De az anyaföld szólított,
 Háborúval bódított.
 Víg dalokat ordít a szánk,
 És mámoros minden nász.
 Hadba hív szülőanyám,
 Hazám háborúba vár.
- MIND Jön a tavasz. Olvad a jég.
 A holtak alszanak rég.
 Hadba vonul, aki csak él.
 Mind gyilkolni kész.
 Víg dalokat ordít a szánk,
 És mámoros minden nász.
 Hadba hív szülőanyám,
 Hazám háborúba vár.
- CHÉRUBIN Legyen bár észak vagy dél,
 A holtak alszanak rég.
 Hadba vonul, aki csak él,
 Mind gyilkolni kész.
 Részegen dülöngél ő,
 Hazám, a büszke nő.
 Széttesz lábát szeretett anyám,
 Halálba öleli saját fiát.
- MIND Jön a tavasz. Olvad a jég.
 A holtak alszanak rég.
 Hadba vonul, aki csak él.
 Mind gyilkolni kész.
 Víg dalokat ordít a szánk,
 És mámoros minden nász.
 Hadba hív szülőanyám,
 Hazám háborúba vár.

7. JELENET

Gróf, Rosina

ROSINA Chérubin elmegy. A grófnő integet utána. Szemében könnyek.
 Hangjában fájdalom. A melle zihál. Rosina: Isten veled, kis Chérubinom:
 a sorsod egy pillanat alatt megváltozott. Nem fogsz többé szerelmes lep-
 keként röpködni éjjel és nappal, kis Narcissusom, szerelmes Adóniszom.
 Nem csücsörítesz többé rózsaszín szájacskáddal, nem leszel ilyen tün-
 döklően szép, nem lesz édesen bódító a leheleted! Puskát a vállra, a szab-

lyát csípőhöz! Nem táncolsz többé, de menetelhetsz a sárban! Szerelmes sóhajtasok helyett egy szájharmonika keserves siráma kísér majd. És sortűz a szívdobbanások helyett. Háborúba mész, kicsim.

GRÓF Gróf: Ön szereti őt, hölgyem?

ROSINA Rosina: Nem. Sajnálom őt.

GRÓF Gróf: Hazudik, ha azt mondja, nem szereti!

ROSINA Rosina: Mint ahogy ön is hazudik, ha azt mondja nekem, hogy szeret!

GRÓF Gróf: Azt tanácsolom, hogy inkább vallja be, és így elkerülheti a szégyent és a botrányt.

ROSINA Rosina: Nem, uram! Ahogy mi élünk egymás mellett, az a szégyen, az a botrány!

GRÓF Gróf: A szeme könnyekkel teli.

ROSINA Rosina: Azok a napok után sírok, amikor még szeretett.

GRÓF Gróf: Sírjon csak nyugodtan, asszonyom. Szeretem vagy nem, ameddig ezt a gyűrűt viseli, ön az enyém és senki másé.

ROSINA Rosina: Ó, édes istenem, mintha valami tárgy lennék!

GRÓF Gróf: Tárgy vagy nem tárgy – ami az enyém, az az enyém, és az enyém is marad, ameddig csak akarom! *(Távozik)*

ROSINA Rosina: *(utánaszól)* Ami a magáé? Itt minden a magáé! Minden! Az összes szerelmem! Az összes fájdalmam! Minden, amim van! Minden!

8. JELENET

Tango d'amore

ROSINA *(szöveg)* Azt mondták – szeress.
Azt mondták – remélj.
Azt mondták – higgy.
És újjászületsz majd
A szerelmedben.
A szerelmedben.
És én – szeretek, hit nélkül.
És én – szeretek, remény nélkül.
És én – újjászülettem,
A fájdalmamban.
A fájdalmamban.
Saját arcom simogatom.
Csak én érintem mellemet.
Testemmel az én két kezem játszik,
Két karom csak magányom öleli át,

Mert nem ölelhet mást.
Becézem magam ujjaimmal,
Melyeket
Szétfeszít a szerelmem bélyege.
A szégyenem bélyege.
(Énekel)
Tango d'amore, tango d'amore
Csak nekem, magamnak, magányos magamnak.
Hogy visszakapjam, amim nincsen.
Legyen fény ebben a sötétben.
Tango d'amore, tango d'amore
Elmúlt napok, elmúlt évek,
Ha a csillagok mind elégnék
Úgyis egyedül maradunk végleg.

NŐK *(ének)* Tango d'amore, tango d'amore
Csak nekem, magamnak, magányos magamnak.
Hogy visszakapjam, amim nincsen.
Legyen fény ebben a sötétben.
Tango d'amore, tango d'amore
Elmúlt napok, elmúlt évek,
Ha a csillagok mind elégnék
Úgyis egyedül maradunk végleg.

ROSINA *(a nők éneklése alatt)*
Azt mondták – szaggasd szét a gyomrodat,
Etesd meg a húsoddal.
Szeretni fogja a bőrödét.
Szeretni fogja a véredet.
És itt állok – kinyújtott tenyérrel,
Rajta vöröslő húscafát: magányt dobogó szívem.
Szólítom – gyere! Szólítom – vegyél el!
De a dög nem jön.
Hallom, ahogy röhög és hörög
Más húsától jóllakottan,
Más véreben megfürödve.
(Ének)
Tango d'amore, tango d'amore,
Lépésről lépésre
A gyűlölethez közelebb
Mit nem bír el a szerelem,
Elviseli azt a gyűlölet.

NŐK ÉS ROSINA

A tested lüktet és forrón ég,
De a közös ágy hideg, mint a jég.
Fojtsd meg őt, fojtsd, fojtsd meg bátran,
Hideg halált hozzon hűvös álma.

ROSINA

Tango d'amore, tango d'amore
Csak nekem, magamnak, magányos magamnak.

9. JELENET

Figaro és Suzanne az ágyban

SUZANNE Suzanne: Figaro és Suzanne az ágyban fekszenek. Suzanne nagyon szeretné, ha ezen az éjszakán megfoganna szerelmük gyümölcse. Ő szeretné, ha...

FIGARO Figaro: Állj le.

SUZANNE Suzanne: Már a neveken is gondolkodtam. Ha fiú lesz, úgy hívják majd...

FIGARO Figaro: Sehogy nem fogják hívni! Tudod, hogy én ezt mindig is elleneztem! Egy szolga és egy szobalány, akiket bármelyik elsején és tizenötödikén kirúghatnak, nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy gyereket vállaljon. Ez bűnös könnyelműség lenne, egészen addig, míg az egzisztenciád a gazdád hangulatától függ.

SUZANNE Suzanne: Az első együtt töltött éjszakánk óta azt hajtogatod, hogy két ilyen bizonytalan egzisztenciával rendelkező ember nem engedheti meg magának, hogy gyereke legyen, úgyszólván megértettem...

FIGARO Figaro: Jártál mostanában kint az utcán? Az emberek a szemeteskukákban turkálnak, majdhogynem egymást eszik, szétmarják egymást a munkáért, egy falat kenyérért! Mik vagyunk mi? Csórók, akik még több csórót csinálnak? Na ez felelőtlenység! És hatalmas kockázat.

SUZANNE Suzanne: Már az hatalmas kockázat, hogy ebben a városban, ebben az országban, ilyen időkből születtél. De megszülettél! Mi jogon foszthatsz te meg egy gyereket a születéstől?

FIGARO Figaro: Én semmitől se fosztom meg! Én megmentem attól az élettől, ami ebben az országban vár rád! Bár engem is megmentett volna ettől az egésztől valaki!

SUZANNE Suzanne: Kedvem lenne rögtön meghalni, amikor így beszélsz...

FIGARO Figaro: *(gyengéden)* Szeretlek, hidd el.

SUZANNE Suzanne: Az nekem nem elég.

FIGARO Figaro: Nem elég? Nem olvasol újságot? Minden másnap felbukkan egy tömeggyilkos, gyújtogató, vagy megjelenik valamilyen halálos sugárzás – mi a történelmünk végét éljük! Szüljél csak gyereket, Suzanne, szülj csak! Éhezni fog egy széteső országban, egy széteső világban! Én ebben a büntettségben nem akarok részt venni!

SUZANNE Suzanne (*kitör*): Az a büntetés, hogy itt fekszem melletted! Már nem akarom a gyerekedet! De ha teherbe esnék, bujdosnék, mint egy kurva, hogy meg se tudd, mikor látta meg az a gyerek a napvilágot, mert nem akartad, hogy éljen! Te csak halált érdemelsz, semmi mást! Te magad vagy a halál! Halál!

FIGARO Figaro: Suzanne! Holnap lesz a tárgyalás, és én azt se tudom, hol áll a fejem. Nem lehetne ez a mai egy egyszerű, békés este?

SUZANNE Suzanne: Igazad van. Én várok túl sokat. Kívánok egyszerű, békés éjszakát!

SUZANNE Suzanne: Figaro és Suzanne egymásnak hátat fordítva fekszenek, ki-ki a saját térfelén. A darab végén össze fognak házasodni, de már soha többé nem alszanak majd egymás felé fordulva.

10. JELENET

FANCHETTE Fanchette vagyok, szolgál, Figaro rokona. Néha megjelenek ebben a darabban, főként akkor, ha valakivel le kell feküdnöm. Valójában én ebben a darabban mindenkivel lefeküdtem. Bartolóval, mert rákényszerített. Bazilióval, mert megszarolt. A gróffal, mert nem mertem elutasítani, Chérubinnal, mert nagyon szórakoztató figura, az örökkel, mert jól néznek ki, a grófnővel, mert utálatos. Antonióval, a kertésszel nem feküdtem le, mert ő az apám. Én azt gondolom, hogy a lányokat egyáltalán nem kérdezik meg semmiről. Azt gondolom, hogy egy lánynak el kell kerülnie a problémákat. Azt gondolom, hogy egy lánynak oda kell adnia azt, amiye van, hogy ne kérjék tőle, amiye nincs. Ilyen időket élünk. Apa mindig ezt mondja: ilyen időket élünk.

SUZANNE Suzanne vagyok, szolgál. Én ebben a darabban csak egy emberrel szerettem volna lefeküdni. Láthatták. Én csak egy embert kívánok, de a többiek mind engem akarnak, és azt hiszik, hogy meg is kaphatnak. Ilyen időket élünk, mondják. Ilyen időket élünk!

SONG Ilyen időket élünk!

FANCHETTE Ilyen időket élünk. Mondják: ilyen időket élünk. Tedd szét a lábad! Szorítsd össze a fogad! Tedd szét a lábad! Nyisd ki a szád! Én sikeres akarok lenni! Én sikeres akarok lenni! Kivel kell lefeküdnöm, hogy megvalósíthassam az álmaimat? Kinek kell adjak, hogy megvalósítsam magam? Ilyen időket élünk!

SUZANNE Feküdj le a titkárral. A helyettesével. A főnököddel. Az igazgatóddal. A vezérigazgatóddal. Hány embernek kell megengednem, aki felettem van, hogy alattam nyögjön, hogy már ne legyen senki több, hogy végre szabad legyek?

FANCHETTE A professzorok a diákokkal, az igazgatók a tanárnókkal, a tanárnók a gazdag szülőkkel, a gazdag szülők híres színészekkel, a színésznők a rendezőkkel, a rendezők a színházigazgatókkal, a színházigazgatóknak a politikusokkal, a politikusok saját magukkal, esetenként az egész néppel. Hogy szakítsam meg ezt az ördögi kört? Ki vagyok én, hogy megszakíthassam?

SUZANNE Amikor először mondtam egy férfinak: szeretlek, azt mondta: vetközz. Amikor másodszor kimondtam egy másiknak: szeretlek, azt mondta: vetközz. Ugyanezt mondta a harmadik, az ötödik, a huszonötödik és az ötvenötödik. Szeretlek, vetközz, vetközz, vetközz... A következő, aki a sokadik volt a sorban, azt mondta: szeretlek, én csak annyit mondtam: hallgass! Hallgass és vetközz!

FANCHETTE Ilyen időket élünk. Én tudom, mit várnak tőlem. Kedves leszek, aranyos, jó, bájos, engedelmes, perverz, ravasz, butácska, odaadó, mindig olyan leszek, amilyenre vágyik a férfi, aki bennem van, hogy megkapjam azt, amit akarok: mindent!

SUZANNE Anyám azt mondta: az élet nem méznyalás. Apám azt mondta: látod te, milyen időket élünk? A tanárom azt mondta: maradj itt óra után. A bártulajdonos azt mondta: emeld fel a szoknyád. A szomszédom azt mondta: vedd el a pénzt, és hallgass. A rendőr azt mondta: töröld meg a szád, és tűnés haza! Azt mondta: várj meg itt, én pedig a templomba szöktem, és Krisztus vérző lábai elé vetettem magam, ránéztem, és akkor a pap azt mondta: tiszteld Isten törvényét, és tedd szét a lábad, lányom.

FANCHETTE Én sikeres akarok lenni. Tényleg sikeres akarok lenni.

SUZANNE Ilyen időket élünk. Mondják: ilyen időket élünk!

11. JELENET

Tárgyalás

DON CURSIO Beaumarchais: Figaro házassága, harmadik felvonás, tizennegyedik jelenet. Don Cursio, a bíró, a vádiratot olvassa: Marcellina asszony kontra Figaro, házassági ígéret megszegése ügyében, a vádlott az itt jelen lévő Figaro, vádló a fent említett Marcellina asszony. A vádlót Don Bartolo képviseli, a vádlott saját magát. Hazánk törvénye és jogrendszere dicsőségére a bíróság összeül.

FIGARO Törvény, jog, törvény,
Jog, törvény, jog.

MIND Törvény, jog, törvény,
Jog, törvény, jog.

FIGARO Hisz valaki ebben?
Hisz valaki ebben?

MIND Mire való a jog?
Hogy a főnököd vádoljon.
Arra való a törvény,
Hogy az embert betörjék.

DON CURSIO Ilyen idők járnak ám most.

DON CURSIO, GRÓF, BARTOLO, BAZILIO, MARCELLINA El-
jött a mi időnk és pont!

MIND Mire való a törvény?
Mire való a törvény?

DON CURSIO, GRÓF, BARTOLO, BAZILIO, MARCELLINA Tör-
vény, jog, tisztesség!

MIND Hisz valaki ebben?
Hisz valaki ebben?

FIGARO A bírákat megveszik
A pereket így nyerik,
De ha nincsen pénzed
Neked nyomban véged.
Járj el a törvény szerint:
Így mondja a jog.
De ha van elég pénzed:
A jog változni fog.

DON CURSIO Ilyen idők járnak ám most.

DON CURSIO, GRÓF, BARTOLO, BAZILIO, MARCELLINA El-
jött a mi időnk és pont!

MIND Megdől minden törvény,
Ha van elég kenőpénz.

DON CURSIO, GRÓF, BARTOLO, BAZILIO, MARCELLINA Tör-
vény, jog, tisztesség!

MIND Jog védi a hazát,
De megszbaják az árát.
Nincs mitől félned,
Ha tele vagy pénzzel.

FIGARO Én ebben hiszek.

MIND Én ebben hiszek.

DON CURSIO, GRÓF, BARTOLO, BAZILIO, MARCELLINA
MIND Ilyen idők járnak ám most.
Eljött a mi időnk és pont!
Ki nem akar fizetni.
Meg fogják lincselni.

Ki nem akar kavarni,
El fogják taposni.

MIND Annak, aki nyíltan lop,
Bármit megenged a jog!
Celebek, csillagok,
Korrump politikusok.

DON CURSIO, GRÓF, BARTOLO, BAZILIO, MARCELLINA
Mindig van egy kiskapu.
Fizess, a segged védd, és kuss!

MIND A törvények nem élnek,
Ha közbeszól az érdek.

DON CURSIO, GRÓF, BARTOLO, BAZILIO, MARCELLINA Tör-
vény, jog, tisztesség – ez a fő!

MIND A kormány emberei?!
Lophat mind kedve szerint!

DON CURSIO, GRÓF, BARTOLO, BAZILIO, MARCELLINA Tisz-
tesség, morál, alkotmány.

FIGARO Hisz valaki ebben?
Hisz valaki ebben?

DON CURSIO, GRÓF, BARTOLO, BAZILIO, MARCELLINA
Ha nem fizetnek, ha azt mondjuk: most!
A médiában perelünk – és pont!

MIND Minket büntetnek,
Ők meg dőzsölnek.

DON CURSIO, GRÓF, BARTOLO, BAZILIO, MARCELLINA Az
állam mindnyájunk gondos anyja...

FIGARO Itt ki kinek hazudik?

MIND Itt ki kinek hazudik?

DON CURSIO, GRÓF, BARTOLO, BAZILIO, MARCELLINA Tör-
vényt, jogot, tisztességet mindenkinek!

MIND Én ebben nem hiszek!
Én ebben nem hiszek!

DON CURSIO Don Cursio: A jog és törvény nevében, a bíróság fel-
szólítja Figarót, hogy vagy fizesse ki az adósságát, vagy vegye feleségül
Marcellinát még ma.

FIGARO Figaro: Nem vehetem el feleségül! Én nemesember vagyok.

GRÓF Gróf: Te nemesember vagy?

FIGARO Figaro: Igen, csak elloptak a bölcsőből. Ez a heg... a hátsó-
mon... *(Mutatja)*

MARCELLINA Marcellina: Egy szív alakú heg! Ez ő! Az én elveszett
fiam!

FIGARO Figaro: Anya???

MARCELLINA Marcellina: Fiam! (*Rámutat Bartolóra*) És ő az apád!

FIGARO és BARTOLO Figaro és Bartolo: Szegény én!

MIND Mind: Micsoda fordulat!

ROSINA Rosina: Világos, nem veszi el feleségül. Figaro, tegye azt, amit a szíve diktál!

CHÉRUBIN Beaumarchais: Figaro házassága, harmadik felvonás, tizenhatodik jelenet – happy end. Miután Figaro megtalálta a szüleit, feleségül veszi Suzanne-t. Almaviva gróf kastélya vigasságtól hangos. Semmi sem ronthatja el a fiatalok nászát és örömét.

FIGARO Ha a sorsomat befolyásoló fontos események alapján rekonstruálnám az életemet, kábultan állapítanám meg, hogy körülbelül háromszáz éves vagyok – annyi minden van mögöttem. Cigányok raboltak el, mielőtt még tudatára ébredtem volna, hogy kik is a szüleim, de elszöktem tőlük, mert nem akartam csavargó lenni, vágytam rá, kerestem, harcoltam valami becsületes munkáért, de csak járhatatlan utakat és zárt ajtókat találtam. Éheztem és tele voltam adóssággal – milyen fantasztikus sors! Végre megnyílt előttem néhány lehetőség, és én minden munkát elvállaltam, csak hogy megéljek valahogy. Voltam újságíró, pincér, politikus, bohóc, képviselő, borbély, néha úr, néha szolga, ahogy a helyzet hozta. Szükségből voltam szorgalmas, de élvezetből és természetemből adódóan lusta. Ékesszóló voltam kedvtelésből, költő, ha támogatni kellett valakit, zenész alkalmasint és szükség szerint, és voltam szerető is, csupán szeszélyből. Mindent átéltem, amit lehetett, mindent megcsináltam, amit kellett, és mindenben találtam valami élvezetet. Megszűnt minden zavarom, óvatos voltam végig, míg egy napon meg nem nősültem. Ez mérföldkő volt az életemben, hatalmas fordulat, és egyben óriási megtorpanás, mert Figaro házassága óta én egy másik ember vagyok.

CHÉRUBIN Beaumarchais: Figaro házassága, ötödik felvonás, első jelenet – a kert. Rosina grófnő Suzanne-nak álcázza magát, hogy leleplezze kéjsóvár férjét, Suzanne a grófnőnek álcázza magát, hogy meggyőződjön Figaro hűségéről, Figaro a hű férjet alakítja, gróf Almaviva pedig...

A ROSINÁT JÁTSZÓ SZÍNÉSZNŐ Abbahagynád, kérlek! Ez azt játssza, emez am azt játssza, mindenki játszik valamit. A politikusok azt játsszák, hogy becsületesek, az orvosok azt játsszák, hogy embersegések, a papok azt játsszák, hogy hívők, a nép azt játssza, hogy él, de ha mindenki játszik valamit, mit játszunk mi?

A CHÉRUBINT JÁTSZÓ SZÍNÉSZ A Figaro házasságát.

A ROSINÁT JÁTSZÓ SZÍNÉSZNŐ Akkor én nem játszom tovább.